

L'esdevenidor d'Alfonso Guerra comença a ser un misteri

Durant la campanya electoral per a les darreres eleccions legislatives, el president Felipe González va fer uns comentaris aparentment intrascendents en els quals anunciava vagament la retirada de la vida política, almenys com a president del govern. Aquestes declaracions van endegar una sèrie de moviments dins del PSOE i dins del govern per a preparar la successió del líder. Alguns ministres, per exemple, van maniar per poder entrar a la comissió executiva federal del partit, plataforma on s'hauria de decidir almenys hipotèticament el relleu de Felipe González. Segons la impressió més estesa, quan Felipe González va fer aquestes insinuacions, comptava amb un lloctinent lleial i sobretot políticament fort que contindria les disputes internes i muntaria el canvi de líder amb ordre. El control d'Alfonso Guerra sobre l'aparell del PSOE era en aquells moments gairebé absolut i l'operació no havia de presentar unes dificultats excepcionals, malgrat la delicadesa.

Ara bé, la situació es va capgirar totalment arran de l'escàndol protagonitzat per Juan Guerra. Tot i que el vice-secretari general i vice-president va conservar la seva influència, tal com va demostrar la defenestració de José Rodríguez de la Borbolla, era palès que políticament n'havia sortit molt tocat i que molts barons li havien perdut el respecte. Per exemple, Javier Solana, ministre d'Educació, una de les personalitats més ben situades per aspirar a la secretaria general del PSOE i per tant a la presidència del govern. La defensa que Solana va fer de la LOGSE al Congrés de Diputats va ser l'eclosió d'un líder. El ministre va enardir els seus amb discursos incen-

diaris, va fuetejar la dreta sense pietat, es va mostrar com a home de consens amb els aliats, va posar una certa càrrega ideològica en les seves intervencions i va aparèixer com un polític brillant i segur, allunyat de les mediocritats felipistes i de les provocacions barates d'Alfonso Guerra. Aquell dia, a la crema socialista se li va aparèixer un cabdill i si la memòria no és flaca, la imatge pot donar molts rèdits a l'actual ministre d'Educació.

I això que uns dies abans al Canadà el president González havia intentat posar fi a les especulacions dels seus barons dient que havia estat un error parlar de la seva successió. Va ser debades. Deixant de banda que ell mateix havia aixecat la llebre, objectivament el problema del recanvi de Felipe González està damunt la taula de la plana major del PSOE. L'operació, però, s'ha hagut d'aturar, almenys de moment, atesa la feblesa política d'Alfonso Guerra.

GUERRA VOL MENYS ACTIVITAT POLÍTICA

Situades en aquest punt les

coses, Alfonso Guerra va fer el dia 12 unes declaracions també informals en les quals reclamava una reducció de la seva activitat política. Això es correspon amb les revelacions fetes pel seu cap, que li ha presentat en diverses ocasions la seva dimissió, com a vice-president del govern. ¿Què vol dir això exactament? La interpretació més versemblant és que Guerra vol plegar efectivament com a membre del govern i fer un replegament tàctic cap al partit, des d'on maldaria per continuar controlant l'activitat governamental. Guerra es troba que el president Felipe González fa costat al ministre d'Economia, Carlos Solchaga, el seu màxim rival dins del camp socialista i que altres pesos pesants, com Narcís Serra, Francisco Fernández Ordóñez, o el mateix Solana passen d'ell i despatxen directament amb el president.

A Guerra, per tant, no li aniria gens malament anar-se'n del govern i atrinxer-se al carrer de Ferraz de Madrid, on hi ha la seu central del PSOE. Des d'allà podria preparar millor el XXXII Congrés del partit, que s'ha de celebrar a la tardor, les eleccions municipals i autonòmiques del 1991 i la successió de Felipe González. Més d'un alt càrrec socialista i no diguem de l'oposició, està convençut que el paper de Guerra com a governant ha arribat al seu final, després d'haver tallat els ponts

amb els altres partits i d'haver perdut el respecte dels barons principals. Per la seva banda, Felipe González sap que el té agafat pel ganyot a causa de l'afer del seu germà. La més petita indicació de desconfiança significaria la caiguda del poderós vice.

No obstant, a Felipe González li convé mantenir Guerra en el govern, per diverses raons, perquè poc o molt manté la disciplina entre els barons, i sobretot perquè manté l'equilibri intern que és la base del *felipisme*. Tot depèn de l'estratègia que segueixi a partir d'ara el líder socialista.

L'ESTRATÈGIA ANDALUSA

Aquests últims dies s'han produït determinats esdeveniments a Andalusia que poden ser indicatius del que pensa fer Felipe González amb el seu lloctinent. Per primera vegada des de 1982 el president intervé a fons en una campanya electoral que no siguin les generals. Els diversos desplaçaments que el president-secretari general ha fet i té anunciats a Andalusia per a aquesta campanya han sorprès molta gent. I també criden l'atenció els tons populistes i fins i tot estripats d'algun dels seus discursos. Això només es pot entendre com un desig de retallar el tradicional protagonisme

d'Alfonso Guerra en aquestes campanyes secundàries.

Mentre que el candidat socialista a la presidència de la Junta, Manuel Chaves, ha intentat fer una campanya distesa i basada exclusivament en el programa, Alfonso Guerra, dut pels seus impulsos tradicionals, ha obert la tanda de desqualificacions i ha emmetzinat la resta de participacions, que tampoc s'han quedat curtes.

Però aquesta vegada ningú li ha rigut les gràcies, perquè dir segons què quan encara xipolleja en el fang de l'afer *Juan Guerra* sona a patètic. Solució: disparar per elevació i mobilitzar el president en persona. Serà ell, per exemple, i no Alfonso Guerra qui tanqui la campanya a Sevilla i a Cadis el dia 21.

Tot plegat dibuixa un panorama nou al voltant del vicepresident i els observadors tenen la sensació que hi ha alguna cosa que es belluga, i que solament la tossuderia o els dubtes de Felipe González han impedit que es moguin. I tots els analistes coincideixen a assenyalar una pèrdua de poder d'Alfonso Guerra.

A partir d'aquesta consideració es poden fer moltes especulacions i somiar moltes situacions noves... sense el Guerra. Però cal esperar i estar a l'aguait.